

Първата грижа бѣше да намѣримъ добичета и водачъ. Потрѣбни ни бѣха единъ конь, на който щѣше да язди жена ми и другъ единъ за багажа. Азъ решихъ да опитамъ силитѣ си и затова не подирихъ за себе си никакво добиче, макаръ че после се разкаяхъ за тази си смелостъ.

Когато коньтъ бѣше готовъ, а мулето, собственостъ на госпожицата, натоварено съ провизии и дрехи за завивки, ние потеглихме на пѣтъ. Това бѣше на 1. августъ. Часътъ на 3 следъ обѣдъ компанията ни състояща се отъ мене, жена ми, госпожицата, водача и още едно момче, пое пѣтя къмъ планината.

Деньтъ бѣ топълъ, небето предсказваше хубаво време. Слънцето печеше силно. Взехме си сбогомъ съ познатитѣ около насъ, които ни пожелаха „добъръ часъ“ и потеглихме. Добичето, което вървѣше най-напредъ, бѣше толкова натоварено съ багажъ, че не се познаваше какво е: конь или муле. Жена ми се бѣ добре наредила, седнала по женски на коня, следваше мулето, а ние вървѣхме следъ тѣхъ. Бавно крачеха добичетата по кривата постлана съ камъни улица и ясно се чуваха стѣпките имъ подъ желѣзнитѣ подкови.

Насѣдалитѣ тукъ-тамъ по портитѣ жени и деца ни изглеждаха любопитно и на нашитѣ поздрави отговаряха „на добъръ пѣтъ.“

Бързо излѣзнахме вѣнъ отъ града и се изправихме предъ Пиринъ. Пѣтътъ, обаче, скоро ме разочарова. Азъ, разбира се, не очаквахъ улици, като „Царь Освободитель“ въ София, посланъ съ будапещенски равни и гладки блокчета, но съвсемъ не мислѣхъ, че пѣтуването ни ще бжде тѣй трудно и то още въ самото начало. Рѣка Глазна, която се смѣква отъ Пиринъ, е навлѣкла толкова много камъни отъ различна голѣмина и така неправилно ги е постлала,